

יחידה מכל משפחתה עלתה אמא ארצה. הוריה שהיו אנשים אמידים וכפי הנראה לא חסר להם דבר, לא יכלו להבין בשום פנים ואופן על מה ולמה עוזבים אנשים מקום טוב כל-כך ונוודדים לארץ לא נודעת או יותר נכון נודעת כארץ מדבר ושממה. כאשר באו, בלית ברירה, להפרד מאתנו לפני צאתנו מרוסיה — לא נותר להם אלא לומר: "משר-געים, הולכים לקבור עצמם חיים".

שש נפשות מנתה משפחתנו עת עלינו ארצה. אב, אם וארבעת ילדיהם. הבכור בן שש והצעיר — תינוק בחיתוליו. — "איך יכולתי לטפל בתינוק, להלבישו ולחתלו על סיפון אוניה המיועדת להובלת משא יותר מאשר להולכת נוסעים, ובעיצומו של חורף" — היתה אמא אומרת וחוזרת ואומרת כל אימת שהיתה משיחה בשלושת שבועות המסע. ניתן לשער מה ארוכים היו אותם שלושה שבועות.

בשנת תרס"ד בחודש אדר, כמשוער, הורידונו סוורים ערבים מהאוניה שעגנה במרחק מה מן החוף, לסירת משר-טים — והשיטונו לחוף יפו. ומיפו — לעבודה המיוחלת, עבודת מורה עברי במושבה עברית בארץ-ישראל — לקס-טינה, היא באר-טוביה.